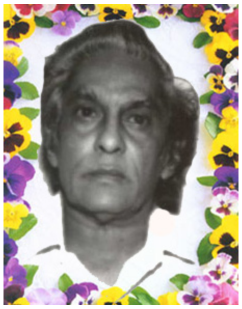

అడుగో అతడే హంతకుడు

– కొమ్మూరి సాంబశివరావు

(గత సంచిక తరువాయి)

16

ఎంతసేపు స్పృహలేకుండా ఉన్నాడో రాజుకి తెలియదు. మొహం మీద గరుగ్గా ఏదో రాసుకోవడం, చేతులూ కాళ్ళు బిగుసుకుపోయినట్లు అనిపించడం, చెవుల్లో ఏదో హోరు వినిపించడంతో అతనికి స్పృహ వచ్చింది. జరిగిందంతా జ్ఞాపకం వచ్చేందుకు నిముషం పట్టింది.

చెవుల్లో వినపడుతున్న హోరు మోటారు కారు యింజన్ చప్పుడు అనీ తను గోనెసంచిలో ఉన్నాననీ, ఆ సంచి మోటారుకారు వెనక ఉండే లగేజ్‌బూట్‌లో వున్నదనీ రాజు గ్రహించాడు. తను ఆపదలో ఉన్నాడని తెలుసు. తన ప్రాణం గూండాలకి తృణప్రాయం అనీ తెలుసు. ఏ నూతిలోనో, చెరువులోనో, గోతిలోనో తనని అలాగే గోనెతో పారెయ్యవచ్చు. లేదా తనని చంపి ఏ రహస్య స్థలంలోనో పాతిపెట్టవచ్చు.

ఈ గూండాలకి మనుష్యుల ప్రాణాలన్నా, వాళ్ళ బాధలన్నా లెక్కలేదు. దయా, ప్రేమ మొదలయినవి వీళ్ళకి పుట్టుకతోనే ఉండవో లేక తర్వాత వయసుతో అవి అంతర్థానమవుతాయో తెలియదు కానీ వాళ్ళనించి తప్పించుకోవాలంటే, ప్రాణం రక్షించుకోవాలంటే ఏదో యుక్తితో సాధించాలి కానీ వాళ్ళలో పరివర్తన కలిగి తనమీద జాలివేసి తనని వదిలేస్తారని ఆశించడం పొరబాటు అనీ రాజుకు తెలుసు.

చేతులూ, కాళ్ళూ కట్టిలేవు. అంతవరకూ తన అదృష్టం. ఆ గూండాలకి ధైర్యం ఎక్కువే. గోనెసంచిలో కట్టి, కారు వెనకపడేసిన మనిషి తప్పించుకోలేడని వాళ్ళ ధైర్యం. రాజు గోనెసంచి చింపడానికి ప్రయత్నించాడు. ప్రయోజనం లేకపోయింది. చాలా గట్టిగా ఉంది. పళ్ళతో గోనెసంచిని అక్కడక్కడ కొరికాడు. ఆ సందుల్లో వేళ్ళుపెట్టి చింపడం ప్రారంభించాడు. గోనె చిరిగిపోయింది.

అమ్మయ్య అనుకుని, పక్కకి తిరిగి జేబులు వెతుక్కున్నాడు. పిస్తోలు లేదు. జేబులో ఒక్క వస్తువూ లేదు. చిల్లర డబ్బులు కూడా లేవు. అన్నీ తీసేసుకున్నారన్నమాట. రెండు చేతులు తప్ప తనకి వేరే ఆయుధం లేదు. కారు ఆపి వాళ్ళు వచ్చి డిక్కీ తెరిచేటంతవరకూ కాచుకునుండడం అవివేకం. అప్పుడు తప్పించుకోవడం చాలా కష్టం. రాజు నెమ్మదిగా డిక్కీ తెరిచాడు లోపల్నించి. అదృష్టం. వాళ్ళు తాళం వెయ్యలేదు. రెండడుగుల కింద రోడ్డు కనిపిస్తోంది. అరవై మైళ్ళ స్పీడున కారు వెళుతూ ఉండి ఉండాలి. డిక్కీ తెరుచుకుని దూకడానికి వీల్లేదు. దూకితే ఎముకలు పిప్పి అయిపోతాయి.

కారు ఆగేటంతవరకూ కాచుకోవాలి. డిక్కీ తలుపు కొంచెంగా ఎత్తి తెరిచి పట్టుకుని రోడ్‌ని చూస్తున్నాడు. అరగంట గడిచింది. ఎదురునుంచి రెండుసార్లు కార్లు వెళ్ళాయి. కానీ వెనకనుంచి ఒక కారూ రాలేదు. అలా వెనకనించి కారు వస్తే తను డిక్కీ తెరిచి ఆ కారుని ఆపమని సంజ్ఞ చేద్దామనుకున్నాడు. కానీ దానికి అవకాశం లేకపోయింది.

కారు స్పీడు తగ్గింది. వాళ్ళేదో మాట్లాడుకుంటున్నారు. మాటలు వినిపించడంలేదు ఆ హోరులో.

రాజు తయారుగా ఉన్నాడు. కారు ఆగిన మరుక్షణం తను తప్పించుకునేందుకు ప్రయత్నించాలి. ఆలస్యం చేస్తే ప్రమాదం. డిక్కీ మూత సగం తెరిచి పట్టుకున్నాడు.

కారు రోడ్డుకి పక్కగా ఆగింది. రాజు వెంటనే డిక్కీలోంచి ఒక్క దూకిదూకి డిక్కీ మూత వదిలేశాడు. ధన్‌మని చప్పుడయింది. కారులోంచి యిద్దరు రోడ్డుమీదకి ఉరికారు.

"అరే! వాడు బయటికి వచ్చేశాడు."

"వస్తే రానీ. ఎక్కడికి పోతాడు?" నవ్వుతున్నాడు యింకోడు.

రాజు డిక్కీ వెనక్కి నిలుచుని చూశాడు. ఇద్దరే ఉన్నారు. ఒకడు డ్రైవర్, యింకొకడు గూండా. ఇద్దరూ చెరొక పక్కనుంచీ వస్తున్నారు. ఇద్దరి చేతుల్లో బాకులున్నాయి. దరిదాపుల్లో చెట్లు ఎక్కడా లేవు. ఒక వైపున అగాధం, రెండోవైపు యిసుక. సముద్రపు ఘోష వినపడుతోంది దూరంగా. కనుచూపు మేరలో ఎక్కడా మనవమాత్రుడు కనిపించలేదు.

గూండా ఆరు అడుగుల నాలుగు అంగుళాల పొడుగు ఉన్నాడు. రెండువందల పౌనుల పైన బరువుంటాడు. అతని వయస్సు ఊహించడం కష్టం. డ్రైవర్ అయిదడుగుల ఆరు అంగుళాల పొడుగే ఉన్నా కండలు తిరిగిన ఒళ్ళు.

"ఎక్కడికి పారిపోతాడు? కత్తి విసరనా?" అని యీల వేశాడు గూండా.

ఇంకో క్షణమే వ్యవధి ఉంది తనేం చెయ్యదలచుకున్నా. ఏం చెయ్యాలి? చేతిలో ఏ ఆయుధమూ లేదు. వాళ్ళ చేతుల్లో కత్తులున్నాయి. ఎలా?

"సంచి చింపి ఎందుకు బయటికి వచ్చావు" అన్నాడు గూండా.

రాజు అటు తిరిగాడు. కత్తిపట్టుకున్న చెయ్యి పైకెత్తి గూండా ముందుకి వస్తున్నాడు. రాజు రెండడుగులు వెనక్కి వేశాడు.

గూండా వచ్చి "ప్రయోజనంలేదు. వెనక అతనున్నాడు. వీపులో పొడుస్తాడు. నీ యిష్టం ఛాతీలోనా, వీపులోనా నువ్వే నిర్ణయించుకో."

రాజు ముందుకి ఒక్క పరుగు తీశాడు అతివేగంగా. గూండా అరక్షణం ఆశ్చర్యపడ్డాడు. ఎందుకు అలా ముందుకి పరిగెత్తుకు వస్తున్నాడు? చావడానికా? అతనికి కారణం తెలిసేలోపునే రాజు ఒక్క ఎగురు ఎగిరి, రెండు కాళ్ళతో గూండాని మొహం మీద తన్నాడు. గూండా వెనక్కి పడ్డాడు. గూండాతోపాటు రాజూ కిందపడ్డాడు.

"బద్మాష్" అని తిడుతూ గూండా లేచి కూర్చోబోయాడు. అతని కళ్ళల్లో తన బూట్సుల యిసక పడిందో, లేక బూట్సులే కళ్ళని పొడిచయో రాజుకి తెలియదు కానీ గూండా కత్తి వదిలేసి మొహం రెండుచేతులతో పట్టుకున్నాడు. రక్తం కారుతోంది. వెనక అలికిడి అయి రాజు చటుక్కున లేచాడు.

అప్పటికే ఆలస్యం అయింది. డ్రైవర్ కత్తిపట్టుకున్న చెయ్యి కిందకు వచ్చేసింది. రాజు చటుక్కున తల పక్కకి తిప్పాడు. కత్తి జబ్బలో దిగబడింది. డ్రైవర్‌ని మోకాళ్ళమీద తన్నాడు రాజు.

డ్రైవర్ కేకవేసి కిందపడ్డాడు. కనికరం చూపిస్తే ప్రయోజనం లేదు. కర్కోటకులు. పడిపోయిన డ్రైవర్‌ని మెడమీద, మొహం మీద బలంగా గుద్దాడు.

గూండా ఒక కన్ను తెరిచి చూసి లేవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

రెండు చేతులూ బిగించి గుప్పెళ్ళతో ఆ గూండా తలమీద మొత్తాడు రాజు బలం కొద్దీ. కిక్కురుమనకుండా గూండా నేలమీదకి ఒరిగాడు. డ్రైవర్ మూలుగుతున్నాడు. రాజు గూండా కింద పడేసిన కత్తి తీసుకుని జేబులో పెట్టుకున్నాడు. తర్వాత డ్రైవర్ తన జబ్బలో పొడిచిన కత్తిని చూసి లాగుదామనుకుని లాగేస్తే ధారలుగా కారుతుందేమోనని, అలాగే ఉండనిచ్చి, డ్రైవర్‌ని కాళ్ళతో తంతూ, దొర్లిస్తూ

కారు వెనక లగేజ్ బూట్ దగ్గరికి తీసుకెళ్ళి దానిలోకి తోసి తలుపు మూసేశాడు. తర్వాత గూండా దగ్గరికి పరీక్షగా చూశాడు. గూండాకి స్పృహలేదు. ఆ స్పృహలేని వాణ్ణి ఎలా కారులో ఎక్కించడం? ఒక చేత్తో అతన్ని ఎలా మొయ్యడం. ఎలాగో కష్టపడి కారులో ఎక్కించినా తను డ్రైవ్ చేస్తుండగా వాడికి స్పృహ వస్తే ఏం చెయ్యాలి?

రాజు కారు దగ్గరికి వెళ్ళి లగేజ్ బూట్ తెరిచాడు. డ్రైవర్ మూలుగు తున్నాడు. లగేజ్ బూట్ వెతికాడు. రెండు తీగలు, ఒక తాడు కనిపించాయి. వాటిని తీసుకుని గూండా దగ్గరికి వెళ్ళి చేతులనీ, కాళ్ళనీ గట్టిగా బిగించి, రోడ్డుకి ఒక పక్కకి తోసి కారెక్కి స్టార్ట్ చేశాడు. అరగంట తర్వాత బొంబాయి నగర పోలీస్ హెడ్‌క్వార్టర్స్ భవనం ముందు కారు ఆపి లోపలికి వెళ్ళాడు.

17

"హల్లో! యుగంధర్. చీఫ్ కమిషనర్ ఆఫ్ పోలీస్ స్పీకింగ్"

"హల్లో పొరపాటు ఏదయినా జరిగిందా? లేక మీరు రాజుకి వచ్చే టెలిఫోన్ కాల్సు అన్నీ మీకు డైరెక్టు చెయ్యమన్నారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"మీనుంచి ట్రంక్ కాల్ వస్తే నాకు కనెక్ట్ చెయ్యమన్నాను."

"రాజు ఎక్కడున్నాడు?"

"ఐయామ్ సారీ! రాజు ఆస్పత్రిలో ఉన్నాడు."

"ఆస్పత్రా? ఏమైంది?" అడిగాడు యుగంధర్ ఆదుర్దాగా.

"సూర్యప్రకాశ్ అనే అతన్ని వెతుక్కుంటూ ఓ చోటికి వెళ్ళాడుట. అక్కడ సూర్యప్రకాశ్ అనే అతను ఉన్నాడు కానీ అతను తను వెతుకుతున్న మనిషి కాడుట" అని రాజుకి కలిగిన అపాయం, అతను ఎలా తప్పించుకున్నదీ చెప్పి "బాగా రక్తం కారింది. చాలా నీరసంగా ఉన్నాడు. రేపటివరకూ ఆస్పత్రిలో ఉండి విశ్రాంతి తీసుకోవాలని చెప్పాడు డాక్టరు. రాజు విషయం నాకు తెలుసు. అలాటి సలహాల్ని లక్ష్యపెట్టేవాడు కాడు. అందుకని యిద్దరు మనుష్యులని కాపలా పెట్టాను అతను ఆస్పత్రి నుంచి పారిపోకుండా."

"థాంక్స్ నేను రాజుకి చెప్పాలి. రాజు పుణ్యమా అంటూ హీరాలాల్, సూర్యప్రకాశ్ యింకా ముగ్గురు అంతర్ రాష్ట్ర మోసగాళ్ళని పట్టుకున్నాము. మద్రాసు, మైసూరు, ఆంధ్ర, మహారాష్ట్ర రాష్ట్రాలలో వీళ్ళు వ్యాపారస్తులని మోసం చేసి చట్ట విరుద్ధంగా లక్షలకి లక్షలు సంపాదిస్తున్నారు. బొంబాయిలో ఆ ముఠాకి మూల పురుషులున్నారు. కానీ వాళ్ళు ఎవరో ఎక్కడున్నారో తెలియలేదు ఎంత ప్రయత్నించినా. ఇప్పుడు రాజు మూలంగా ఆ ముఠాలో అందర్నీ పట్టుకున్నాం. రాజు బందీగా తీసుకువచ్చిన డ్రైవర్ అన్ని వివరాలు చెప్పేశాడు."

"గుడ్! రాజు కోలుకోగానే తిన్నగా బెంగుళూరు రమ్మనండి. నేను ఇక్కడ ఉండకపోతే పోలీసు హెడ్ క్వార్టర్స్‌కి వెళ్ళి కనుక్కోమని చెప్పండి" అని యుగంధర్ టెలిఫోన్ పెట్టేశాడు.

యుగంధర్ నవ్వుకున్నాడు. నేరపరిశోధనలో కూడా అదృష్టం, దురదృష్టం ఉంటుంది. డాక్టర్ని హత్యచేసిన సూర్యప్రకాశ్ కోసం రాజు వెతుక్కుంటూ వెళితే మోసగాడు అయిన యింకో సూర్యప్రకాశ్ దొరకడం ఏమిటి? బొంబాయిలో వున్న సూర్యప్రకాశ్ మద్రాసునుంచి బయలుదేరిన రోజే డాక్టర్ని హత్యచేసిన సూర్యప్రకాశ్ కూడా సెంట్రల్ స్టేషన్‌కి వెళ్ళడం బొంబాయిలో వున్న సూర్యప్రకాశ్ దురదృష్టం కాకపోతే ఏమిటి? అంతలో టెలిఫోన్ మోగింది.

"హల్లో సార్. ఇన్‌స్పెక్టర్ శివణ్ణ"

"ఎస్! యుగంధర్ స్పీకింగ్"

"జయంతి ఇక్కణ్ణించి మైసూరు వెళ్ళినట్టు తెలుస్తోంది."

"అలాగ! నిదర్శనం?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఆమె రైలు స్టేషన్‌కి వెళ్ళినట్లు టాక్సీ డ్రైవర్ చెప్పాడు. ఆ టైంలో మైసూరుకి తప్ప యింకెక్కడికీ రైలు లేదు."

"రిజర్వు చేసుకోలేదా?"

"లేదు."

"జయంతి కూడా వున్న సూర్యప్రకాశ్ అనే అతన్ని గురించి ఏమైనా తెలిసిందా?"

"లేదు సార్! రైలు స్టేషన్‌లో జయంతి సామానులు దింపిన పోర్టర్ జయంతి కూడా ఎవరూ లేరని చెప్పాడు. ఒక టి.సి.కి జయంతి జ్ఞాపకం ఉన్నది. అతనుకూడా జయంతితో మొగాడెవరూ లేడని చెప్పాడు."

"జయంతి సామానులు ఏ రైలులో ఎక్కించినదీ ఆ పోర్టర్ చెప్పలేదా?"

"లేదు. ప్లాట్‌ఫారం మీద సామానులు పెట్టిన తర్వాత పోర్టర్ కి డబ్బు యిచ్చి వెళ్ళిపొమ్మన్నదట."

"థాంక్స్. నేను ఓ ఉత్తరం రాసి యిక్కడ మేనేజర్‌కి యిస్తున్నాను. నా అసిస్టెంట్ రాజు వస్తాడు అతన్ని ఆ ఉత్తరం తీసుకోమని చెప్పండి."

"మీరు వెళ్ళిపోతున్నారా?"

"అవును. మైసూర్‌కి వెళ్ళి జయంతి జాడలు తెలుస్తాయేమో చూడాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

రాజుకి పెద్ద ఉత్తరం రాసి, దాన్ని హోటల్ మేనేజర్‌కి ఇచ్చి, యుగంధర్ క్రిజ్లర్ కారులో మైసూరుకి బయలుదేరాడు. జయంతి తను ఎక్కడికి వెళుతున్నదీ దాచడానికి అంతవరకూ ప్రయత్నించలేదు. కానీ బెంగుళూరు నించి మాత్రం ఎక్కడికి వెళ్ళినదీ ఎవరికీ తెలియకుండా ఉండడానికి తాపత్రయపడింది. ఎందుకు?

సూర్యప్రకాశ్‌కీ, జయంతికీ ఏమిటి సంబంధం?

డాక్టర్ని హత్యచేసి, పదివేలు తీసుకుని, యిద్దరూ పరారీ అవడానికి పన్నాగం పన్నారని సాక్ష్యాన్ని బట్టి తెలుస్తోంది. కానీ జయంతి తత్వాన్ని బట్టి ఆలోచిస్తే పదివేల రూపాయల కోసం హత్య కుట్రలో పాల్గొంటుందా? డాక్టర్ని హత్య చేయించడానికి డబ్బుకాక, జయంతికి మరేదో కారణం ఉండివుండవచ్చు. సూర్యప్రకాశ్‌కి డబ్బు కారణం కావచ్చు. లేదా జయంతి మీద మోజు కారణం కావచ్చు. ఇలా ఆలోచిస్తూ యుగంధర్ కారు అరవైమైళ్ళ స్పీడున డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. సాయంకాలం అయిదుగంటలకల్లా మైసూరు చేరుకున్నాడు. తిన్నగా మైసూరు రైల్వే స్టేషన్‌కి వెళ్ళి వాకబు చేశాడు. ఎవరూ చూడలేదన్నారు. రెండేరెండు టాక్సీలున్నాయి బయట. యుగంధర్ ఆ డ్రైవర్ని అడిగాడు.

"దాదాపు వారం రోజుల క్రితమా సార్. ఎలా జ్ఞాపకం ఉంటుంది?" అన్నాడు ఓ డ్రైవర్.

యుగంధర్ జయంతి ఫోటో చూపించాడు. డ్రైవర్లు పెదిమలు విరిచారు.

"ఇంకో టాక్సీ ఉంది. అతను సవారీకి వెళ్ళాడు. కాసేపట్లో రావచ్చు. అతనికి తెలుసేమో అడగండి" చెప్పారు.

యుగంధర్ కాచుకున్నాడు. అరగంట తర్వాత టాక్సీ వచ్చింది. యుఅంధర్ అతనికీ జయంతి ఫోటో చూపించి అడిగాడు.

"వారం రోజుల క్రితం ఒకామెని బృందావన్‌లో ఒక హోటలికి తీసుకెళ్ళాను సార్. ఆమె మొహం సరిగా జ్ఞాపకం లేదు. ఈమె అవునో కాదో నిశ్చయంగా చెప్పలేను" అన్నాడు.

"ఆమెతో కూడా ఎవరయినా మొగాడున్నాడా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఇక్కడ టాక్సీ ఎక్కలేదు సార్. తోవలో ఒకచోట టాక్సీ ఆపమన్నది. ఓ షాపులోంచి ఒకతను వచ్చి టాక్సీ ఎక్కాడు. ఇద్దర్నీ బృందావన్ హోటల్‌లో దింపాను."

"అతని ఆనవాలు చెప్పగలవా?"

"ఫుల్ సూటులో ఉన్నాడు సార్. ఊదారంగు సూటు."

"థాంక్స్" అని చెప్పి యుగంధర్ క్రిజ్లర్ కారెక్కి బృందావన్‌కి బయలుదేరాడు.

మైసూరు నుంచి బృందావన్ పావుగంటలో చేరుకున్నాడు. హోటలు పారడయిజ్ ముందు కారు ఆపి, రిసెప్షన్ గుమాస్తా దగ్గిరకి వెళ్ళి "జయంతి అనే ఆమె మీ హోటల్లో ఉందా?" అడిగాడు.

గుమాస్తా లేదని తలతిప్పాడు.

"సూర్యప్రకాశ్ అనే అతను?"

"ఆ పేరు గల మనిషిలేడు" అన్నాడు గుమాస్తా.

"వాళ్ళు మీ హోటల్‌కి వచ్చి వారం రోజులు అయివుండాలి. బహుశా వెళ్ళిపోయి ఉంటారు యీపాటికి. దయచేసి మీ రిజిష్టర్ చూపిస్తారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"మీరెవరు?" అడిగాడు గుమ్మస్తా.

యుగంధర్ తన పేరు చెప్పాడు. గుమ్మస్తా వెంటనే కుర్చీలోంచి లేచి నమస్కారం పెట్టి "యుగంధర్‌గారా? మిమ్మల్ని గురించి ఎన్నో కథలు విన్నాను" అంటూ రిజిష్టర్ యుగంధర్‌కి యిచ్చాడు. జూలై 19వతేదీన హోటల్‌కి ఎవరెవరు వచ్చిందీ చూశాడు.

మిస్టర్ అండ్ మిసెస్ ధనరాజ్. వాళ్ళు యింకా హోటల్లోనే ఉన్నారు.

యుగంధర్ జయంతి ఫోటో గుమాస్తాకి చూపించి "ఈమె యీ మిసెస్ ధనరాజ్ ఒకళ్ళేనా?" అడిగాడు. గుమాస్తా పరీక్షగా చూశాడు ఫోటోని.

"చెప్పలేను సార్. మిసెస్ ధనరాజ్‌ని నేను చాలాసార్లు చూశాను. ఇద్దరికీ పోలిక ఉన్నట్లు ఉంది" అన్నాడు.

"థాంక్స్. నేను వాళ్ళ గదిలి వెళ్ళాలి. ఎక్కడున్నారు?"

"మేడమీద సార్. నేనూ రానా?"

"అవసరంలేదు" అని యుగంధర్ మేడమీదికి వెళ్ళాడు. రూం నెంబరు నాలుగు కుడివైపున ఉంది. ఆ గది తలుపు వరకూ అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వెళ్ళి, చెవి తలుపు సందుకి ఆనించి లోపల్నించి మాటలు ఏమైనా వినపడతాయేమోనని నిముషంపాటు కాచుకుని, చివరకు తలుపు మునివేళ్ళతో తట్టాడు.

"క్షణం ఆగండి" అన్న మాటలు వినిపించాయి. స్త్రీ కంఠస్వరం. సరిగ్గా అరనిముషం తర్వాత తలుపు ఒక రెక్క మాత్రం తెరిచి "ఎవరు కావాలి?" అడిగింది ఓ స్త్రీ.

"మిసెస్ ధనరాజ్ మీరేనా? ధనరాజ్ గారున్నారా?"

"మీ పేరు?"

యుగంధర్ నవ్వి "నా పేరు యుగంధర్" అన్నాడు.

"లోపలికి రండి, ధనరాజ్‌గారు షేవ్ చేసుకుంటున్నారు" అంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments